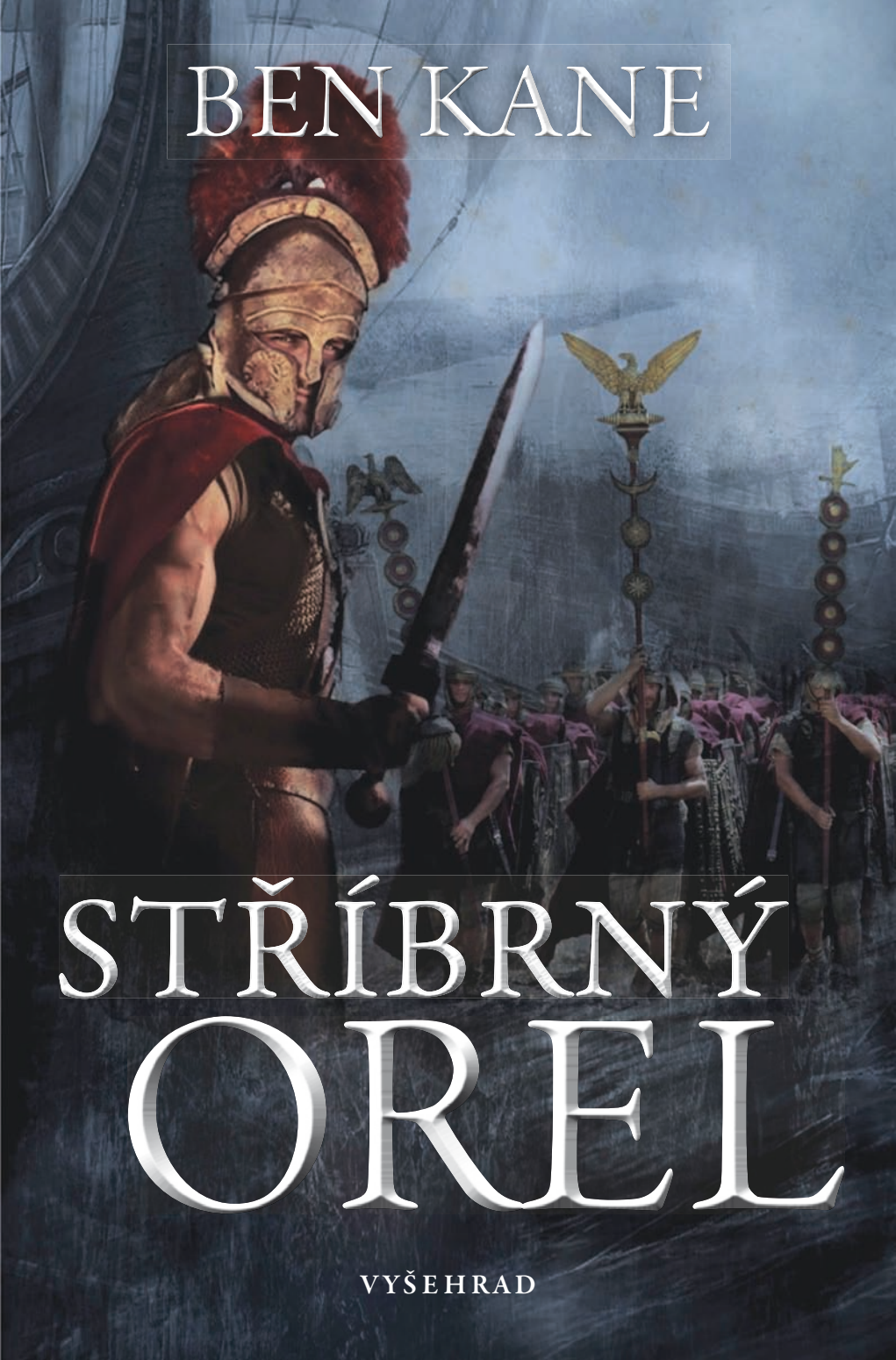

BEN KANE

STŘÍBRNÝ
OREL

VYŠEHRAĐ

STŘÍBRNÝ OREL

BEN KANE

STŘÍBRNÝ
OREL

VYŠEHRAĐ

Z anglického originálu The Silver Eagle
vydaného nakladatelstvím Arrow Books 2011
přeložila Jaroslava Hromadová
Ilustrace na obálce Michal Houba
Typografie Vladimír Verner
Odpovědná redaktorka Marie Válková
E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2015 jako svou 1353. publikaci
Vydání v elektronickém formátu první
(podle prvního vydání v tištěné podobě)
Doporučená cena E-knihy 299 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

Copyright © 2009 by Ben Kane
First published as The Silver Eagle by Arrow,
an imprint of The Random House Group Ltd
Translation © Jaroslava Hromadová, 2015

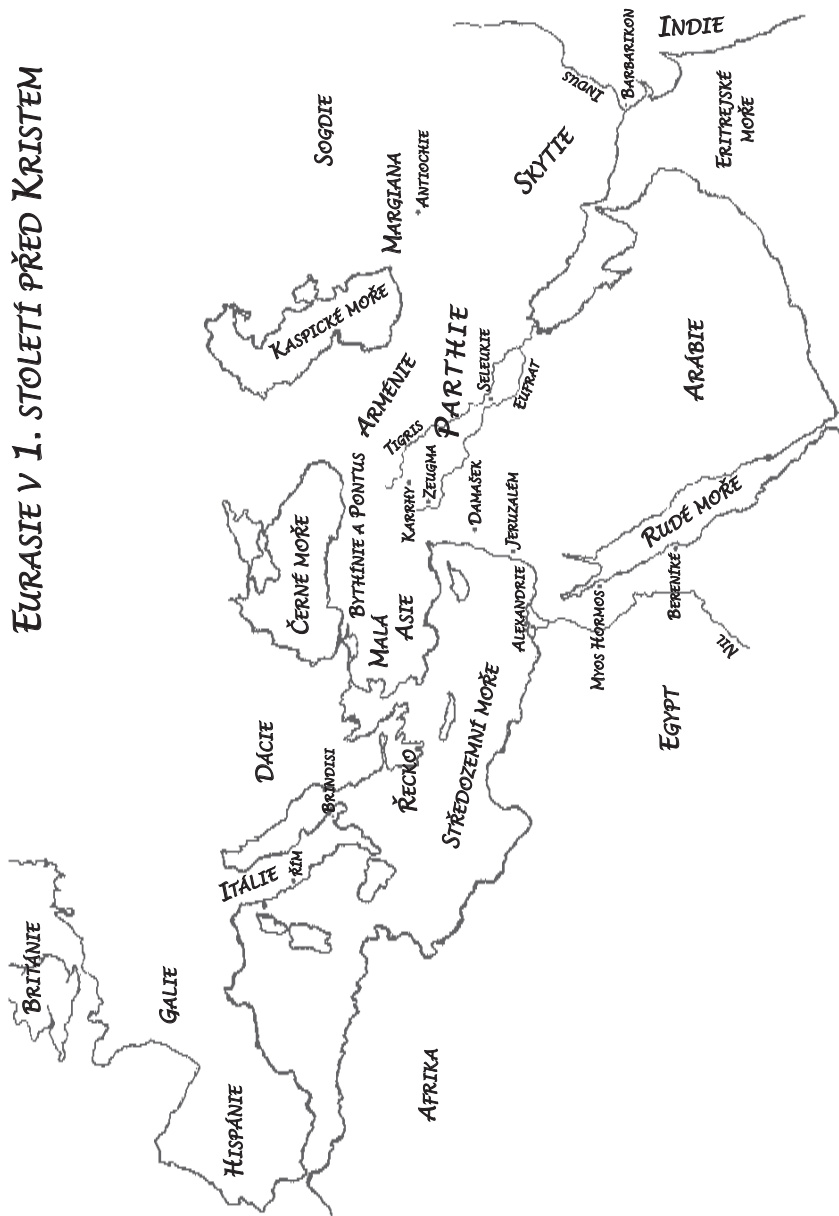
ISBN 978-80-7429-569-0

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

*Věnuji své úžasné manželce Sair.
Bez její lásky, podpory a tolerance
by pro mě všechno bylo mnohem obtížnější.*

Pro tebe.

EURASIE V 1. STOLETÍ PŘED KRISTEM

Mithrova svatyně

Východní Margiana, zima roku 53/52 před Kristem

A si míli od pevnosti se Parthové konečně zastavili. Jakmile utichlo stejnoměrné křupání vysokých bot a sandálů na zmrzlé zemi, rozhostilo se naprosté ticho. Ustalo i pokašlávání a chřestění drátěných košil. Obklopil je ledový vzduch. Protože se ještě úplně nesetmělo, Romulus uviděl cíl cesty. Neurčitý útes ze zvětralých šedohnědých skal, které ukončovaly hřeben nízkých hor. Mladý, dobře stavěný voják hleděl do padající tmy a snažil se pochopit, co sem bojovníky přivedlo. V dohledu nebyly žádné domy ani stavby a připadalo mu, že klikatá cesta, po níž jdou, končí u paty útesu. Obrátil se na svého přítele a náhradního otce Brenna a tázavě povytáhl obočí. „Co tady u Jupitera děláme?“

„Tarquinius něco ví,“ zavrčel Brennus a pod tlustou vojenskou pláštěnkou se napřímil. „Jako vždycky.“

„Ale nám to neřekne.“ Romulus si dýchal do dlaní, aby mu prsty a obličej úplně neprokřehly. Orlí nos už zmrzlý měl.

„Nakonec se to dovíme,“ odpověděl Gal s copánky a zasmál se pod vousy.

Romulus si přestal stěžovat. Netrpělivost nic neurychlí. Buď trpělivý, nabádal se v duchu.

Muži měli látkovou kazajku a přes ni předepsanou drátěnou košili. Sice je dobře chránila před meči, ale těžkými železnými oky jim neustále unikalo tělesné teplo. Trochu jim pomáhaly vlněné pláštěnky, šály a plstěné vložky v bronzových přílbicích s oblými hřebeny, ale hnědočervené kalhoty k lýtkům a bytelné sandály s okovanými podrážkami *caligae* odhalovaly příliš mnoho kůže a nijak je nezahřály.

„Jdi se ho zeptat,“ naléhal Brennus s úsměvem. „Než nám umrznou koule.“

Romulus se zasmál.

Když se předtím etruský haruspex objevil v jejich zatuchlé kasárenské ubikaci, oba po něm žádali vysvětlení. Jako vždycy jim Tarquinius moc neprozradil, ale vykládal cosi o zvláštním požadavku jejich velitele Pacora. A o možnosti zjistit, zda existuje nějaká cesta z Margiany. Romulus a Brennus nechtěli nechat kamaráda odejít samotného, a tak využili příležitosti něco se dovědět.

Posledních několik měsíců si užívali vítanou přestávku v boji, který trval nepřetržitě dva roky. Postupně však jejich život v římské pevnosti zapadl do otupujícího stereotypu. Po službě ve strážích následoval výcvik a místo přehlídkového pochodu opravovali výzbroj. Velké vzrušení nepřinášely ani občasné hlídky, neboť v zimě se držely zpátky i kmeny, které podnikaly do Margiany nájezdy. Tarquiniova nabídka jim proto připadala jako dar z nebe.

Romulus nehledal té noci jenom obyčejné vzrušení. Zoufale toužil dovědět se třeba i jen něco málo o Římu. Jeho rodné město leželo na druhém konci světa a oddělovaly je od něj tisíce mil drsné krajiny a nepřátelské národy. Existovala vůbec nějaká šance, že by se tam mohl jednoho dne vrátit? Romulus o tom snil ve dne v noci jako skoro všichni jeho druhové. Tady, na konci světa, ho nic nedrželo a tento tajemný výlet mohl přinést jiskřičku naděje.

„Počkám,“ ozval se po chvíli. „Koneckonců jsme sem šli dobrovolně.“ Odevzdaně přešlápl. Přitom mu sklouzl z ramene podlouhlý oválný štít neboli *scutum*, připevněné k popruhu. „Viděls, jakou má Pacorus náladu. Nejspíš by mi utrl koule, jen kdybych se zeptal. To ať mi radši umrznou.“

Brennus se chaptivě zasmál.

Velitel jejich skupiny, malý snědý Pacorus, měl bohatě zdobenou kazajku, kalhoty, boty nad kotníky, kuželovitou parthskou čapku a dlouhou pláštěnku z medvědí kůže, která ho výborně zahřála. Pod kožešinou mu na zlatém opasku visely dvě zahnuté dýky a meč s jílcem, vykládaným drahokamy. Statečný, ale nelístopný Pacorus vedl zapomenutou legii, zbytek obrovské římské armády, kterou loni v létě porazil parthský generál Súrénas. Oni a Tarquinius tady teď byli jediní tři zástupci řadových vojáků.

Romulus byl opět zajatec.

Pomyslel si, jaká je to ironie, že by měl strávit život měněním jednoho pána za druhého. První byl krutý obchodník Gemellus, který vlastnil celou jeho rodinu – matku Velvinnu, dvojče Fabiolu i jeho. Když na Gemella dolehly špatné časy, prodal třináctiletého Romula Memorovi, *lanistovi* z Ludu magnu, největší gladiátorské školy v Římě. Memor sice nebyl tak krutý jako Gemellus, ale živil se tím, že cvičil otroky a zločince pro boj a umírání v aréně. Životy lidí pro něj nic neznamenaly. Při té vzpomínce si Romulus odplivl. Aby v *ludu* přežil, musel usmrtit jiného muže. A nejenom jednou. *Zabij, jinak zabijou tebe*, zněla mu v uších Brennova mantra.

Romulus se přesvědčil, že má *gladius* volně v pochvě a že připravena je i dýka s kostěnou střenkou na druhé straně opasku. Tyto úkony se mu teď staly druhou přirozeností. Usmál se, když si všiml, že Brennus dělá totéž. Jako všichni římstí vojáci měli dva oštěpy s železnou špicí, zvané *pila*. Jejich průvodci, asi dvacet nejlepších Pacorových bojovníků, se od nich značně odlišovali. Měli prostší oblečení než jejich velitel – jen vlněné pláštěnky s rozparky, a ne tlusté kožešinové –, dlouhý nůž a na pravém boku úzké pouzdro. Do něj se vešel zahnutý luk složený z několika vrstev a zásoba šípů. Parthové ovládali mnoho zbraní, ale především byli národem špičkových lučištníků. Šťěstí, že jsem se s žádným z nich nesetkal v aréně, napadlo Romula. Všichni dokázali vystřelit půltucet šípů, než člověk uběhl sto kroků. Všechny přesně a smrtelně.

V *ludu* se naštěstí seznámil s Brennem. Romulus se na něj vděčně podíval. Bez Galova přátelství by v tak divokém prostředí nepřežil. A díky němu za víc než dva roky utrpěl jenom jedno vážné zranění. Jednou v noci se jim pouliční bitka ošklivě vymkla z ruky a kamarádi museli uprchnout z Říma. Vstoupili jako žoldnéři do armády a jejich novým pánem se stal generál Crassus. Tento politik, voják a člen vládnoucího triumvirátu v Římě, bažil po stejném vojenském uznání, jakého dosáhli dva jeho kolegové Julius Caesar a Pompeius Magnus. Ten nafoukaný hlupák, pomyslel si Romulus. Kdyby byl jako Caesar, už bychom byli všichni doma. Místo slávy čekala třicet tisíc mužů krvavá hanebná porážka u Karrh. Ty, co přežili – přibližně třetina armády – zajali Parthové, kteří svou brutalitou překonali dokonce i Memora. Když Romulus a jeho druhové dostali na výběr, zda si nechají nalít do krku roztavené zlato, dají se ukřižovat nebo

budou sloužit na neklidných východních hranicích Parthie, přirozeně si zvolili to poslední.

Romulus si povzdechl. Už si nebyl tak jistý, že si vybrali dobře. Vypadalo to, že zbytek života stráví bojováním proti dávným nepřátelům svých vězňů. Proti divokým kočovným kmenům ze Sogdie, Baktrie a Skytie.

Přišel sem, aby zjistil, jestli by se dalo tomu mizernému osudu uniknout.

* * *

Tarquinius přejížděl tmavýma očima po čelní stěně skály.

Žádné znamení.

Svým vzhledem se Tarquinius lišil od všech ostatních. Dlouhé světlé kudrny měl svázané dozadu pruhem látky, čímž vynikl jeho hubený obličej, vystouplé lící kosti a zlatá náušnice v pravém uchu. Etrusk nosil kožený pancíř, který měl na povrchu bronzové kroužky spojené dohromady. Jeho oděv doplňovala krátká, kůží lemovaná suknice centuriona. Na zádech měl malý ošoupaný vak. Přes levé rameno se mu na popruhu houpala dvoubřitá sekera. Haruspex, na rozdíl od svých druhů, zavrhl plášťenku. Chtěl mít veškeré smysly v plné pohotovosti.

„Nuže?“ naléhal Pacorus. „Vidíš vchod?“

Tarquinius lehce svažtil obočí, ale neodpověděl. Během dlouhých let studií u svého učitele Olena se naučil velké trpělivosti. Ostatním to často připadalo jako nadutost.

Velitel pohlédl doprava.

Tarquinius se schválně podíval na druhou stranu. Mithro, pronesl v duchu, ó, velký. Ukaž mi svou svatyni.

Pacorus už se neovládl. „Není to ani třicet kroků odtud,“ vysmíval se mu.

Někteří jeho bojovníci se ušklíbli.

Tarquinius nenuceně sklouzl pohledem tam, kam se velitel díval před chvílkou. Upřeně se zahleděl na útes, ale nic neviděl.

„Jsi šarlatán. Vždycky jsem to věděl,“ obořil se na něj Pacorus. „Byla velká chyba udělat z tebe centuriona.“

Jako kdyby Parth zapomněl, že on, Tarquinius, poskytl zapomenuté legii svou tajnou zbraň, pomyslel si haruspex trpce. Za rubín, který mu daroval před lety Olenus, koupil hedvábí, a to ještě teď pokrývalo víc než pět tisíc štítů a nepustilo skrz

ně šípy z dřívě tak účinných zahnutých luků. On přišel s nápadem nechat ukovat tisíc dlouhých kopí, která udržela veškeré jezdeckto v bezpečné vzdálenosti. Díky němu rozdrtili početnou bojovou hordu Sogdů, která plenila města v Margianě. A kromě toho jeho léčebné metody zachránily životy mnoha zraněných vojáků. Tím, že Tarquinia jmenoval centurionem, mlčky uznal jeho zásluhy i výjimečné postavení v mužstvu. Přesto se Tarquinius neodvážil odmlouvat.

Pacorus měl životy jich všech v hrsti. Až dosud Tarquinia a tím i jeho přátele chránila před mučením nebo smrtí skutečnost, že se velitel děsil jeho věšteckých schopností. Jenže ty Etruska poprvé v životě zradily.

Teď se stal jeho stálým společníkem strach, což bylo něco nového.

Tarquinius žil měsíce díky své chytrosti, přestože neviděl nic skutečně důležitého. Studoval každý mrak, každý závan větru a každého ptáka a zvíře, které spatřil. Nic. Výsledek nepřinášely oběti slepic a jehňat, což bývala skvělá metoda předpovídání. Žádné vodítko nezískal v jejich temně rudých játrech, nejbohatším zdroji informací pro veškeré věštění. Tarquinius to nedokázal pochopit. Byl jsem haruspex víc než dvacet let, pomyslel si trpce. Nikdy jsem nezažil takový nedostatek vizí. Bohové se na mě musí skutečně zlobit. Na mysl mu přišel Charón, etruský vládce podsvětí, jak se vynořuje ze země, aby je všechny pohltil. Měl promodralou kůži a ryšavé vlasy a kráčel v Pacorově stínu, mordu plnou uslintaných zubů, nachystaný roztrhat Tarquinia, až veliteli dojde trpělivost. Což nebude trvat dlouho. Člověk nepotřebuje být věstec, aby dokázal číst z Pacorovy řeči těla, uvažoval Tarquinius ustaraně. Připomínal drát natažený tak silně, až hrozilo, že se každou chvilku přetrhne.

„Při všem, co je ti svaté,“ osopil se na něj Pacorus, „nech mě, ať ti to ukážu.“ Sebral strážci louč a vyrazil. Celá skupina ho následovala. Už po dvaceti krocích se zastavil. „Podívejte,“ poručil a ukázal loučí dopředu.

Tarquinius vytřeštil oči. Přímou před nimi se nacházelo úhledné místo se stejnoměrně vytesanými dlažebními kameny. Uprostřed byl velký otvor v zemi. Hranatou díru lemovaly těžké kamenné desky. Jejich zvětřalý povrch pokrývaly nápisy a rytiny. Tarquinius přistoupil blíž a rozeznal tvary krkavce, klečícího býka a bohatě zdobenou sluneční korunu se sedmi

paprsky. Je to kresba frygické čapky? Podobá se kloboukům s nízkým dýnkem, které nosili od nepaměti haruspikové, pomyslel si vzrušeně. Tento drobný detail byl velice zajímavý, protože souvisel s nejistými počátky Tarquiniova lidu.

Předtím než Etruskové před mnoha staletími osídlili střední Itálii, žili na východě. Stopy po jejich civilizaci se dochovaly v Malé Asii, ale v legendách se tradovalo, že přišli z mnohem větší dálky. Stejně jako Mithra. Tarquinia jen tak něco nevyvedlo z míry, tohle však ano. Roky života strávil pátráním po důkazech o minulosti Etrusků, ale výsledek byl zanedbatelný. Možná že se nyní, tady na východě, neproniknutelná mlha času začíná rozplývat. Olenus měl pravdu. Zase. Stařec mu předpověděl, že by mohl zjistit víc cestou do Parthie a ještě dál.

„Do mithraea směj obvykle vstoupit jenom zasvěcení,“ prohlásil Pacorus. „Neuposlechnutí se trestá smrtí.“

Radost Tarquinia rychle opustila a ušklíbl se. Člověk musí nejdřív přežít a pak se doví něco o mithraismu.

„Pustím tě dovnitř, abys předpověděl budoucnost mně a zapomenuté legii,“ řekl Pacorus. „Když mě nepřesvědčíš, zemřeš.“

Tarquinius se ovládl a pozorně si ho prohlížel. Bylo v tom něco víc.

„Ale předtím,“ zamumlal Pacorus a pohlédl na Romula a Brenna, „zemřou tví přátelé pomalu a v bolestech. Před tvýma očima.“

Tarquinia to rozzuřilo a pronikavě se na Pacora zadíval. Parth po chvilce uhnul očima. Ještě mám nějakou moc, blesklo haruspexovi hlavou, ale z toho poznání mu ještě víc vyschlo v krku. Ve výhodě byl Pacorus, a ne on. Jestli mu bohové v mithraeu nesešlou nějakou smysluplnou vizi, všichni budou bezodkladně popraveni. Proč jen trval na tom, že s ním sem půjdou oba přátelé? Požádal je, protože mu to napověděla intuice. Tarquinius se nebál o sebe. Vyčítal si, že by na jeho neúspěch doplatili velký a statečný Brennus a mladík Romulus, kterého měl rád jako syna. Ti tři se setkali krátce nato, co vstoupili do Crassovy armády, a stali se z nich důvěrní přátelé. Díky přesným předpovědím začali Tarquiniovi bezmezně věřit i ostatní. Po bitvě u Karrh, kdy jedinou možností byl únik pod příkrovem tmy, poslechli svého velitele, zůstali a spojili svůj osud s jeho. Oba u něj pořád hledali ochranu. Nemůže to skončit tady a teď, pomyslel si Tarquinius odhodlaně. Nesmí.

„Budiž,“ vykřikl co nejpřesvědčivěji. „Mithra mi dá znamení.“

Romulus a Brennus se rychle ohlédlí a Tarquinius četl v jejich tvářích naději. Hlavně v té Romulově.

Trochu se uklidnil a čekal.

Pacorus netrpělivě stiskl zuby. „Pojď za mnou,“ řekl a šlápl na první schod.

Tarquinius ho bez váhání následoval.

Doprovodil je statný bojovník, Pacorův osobní strážce. V pravé ruce držel dýku.

* * *

Skupina strážců se rozestoupila a zasunula louče do otvorů v dlažbě k tomu určených. Kulaté ohniště plné popela svědčilo o tom, že tady už takto čekali oni nebo někdo jiný. Romula zaskočilo, jak Pacorus a Tarquinius zmizeli. Všiml si velkých tvarovaných desek, ale neuvědomil si, že tvoří vchod. Teď když bylo místo poměrně dobře osvětlené, spatřil kresby na obou stranách díry. Začalo mu to docházet. Byla to svatyně zasvěcená Mithrovi.

A Tarquinius si zřejmě byl jistý, že uvnitř něco objeví.

Ve snaze dovědět se víc chtěl haruspexe následovat, ale půltuctu Parthů mu zatarasilo cestu.

„Nikdo další dolů nepůjde,“ zavrčel jeden. „Mithraeum je posvátné místo. Lumpové jako ty tam nemají přístup.“

„V očích Mithry jsou si všichni rovni,“ protestoval Romulus, protože si vzpomněl, co mu řekl Tarquinius. „Jsem voják.“

Parth se zatvářil rozpačitě. „Velitel rozhodl, kdo může dovnitř,“ vyštěkl nakonec. „A o vás dvou se nezmínil.“

„Takže budeme čekat?“ zeptal se čím dál rozzlobenější Romulus.

„Správně,“ odpověděl bojovník a popošel k němu. Několik dalších ho následovalo s rukama na toulcích. „Všichni tady zůstaneme, dokud Pacorus nerozhodne jinak. Jasný?“

Dívali se na sebe. Přestože Parthové a legionáři teď mnohokrát bojovali společně, věznitelé své zajatce neměli moc v lásce. Co se týkalo Římanů, ti je rádi neměli nikdy. Romulus to cítil stejně. Tito muži pomohli povraždit jeho druhy u Karrh.

Ucítil na paži Brennovu ruku. „Nech to být,“ řekl Gal klidně. „Teď není vhodná doba.“

Brennus to udělal podvědomě. Během posledních čtyř let pro něj byl Romulus něco jako syn. Od chvíle, kdy se jejich osudy spojily, snášel Gal svůj trýznivý osud o něco lépe. Romulus mu poskytoval důvod žít. Díky neochabujícímu Brennovu úsilí se

ze sedmnáctiletého mladíka stal zkušený bojovník. Tarquinius se zase staral o jeho vzdělávání. Dokonce ho naučil číst a psát. Jenom zřídka se nechal vyprovokovat a neovládl svůj hněv. Jako v tomhle případě, napadlo Brenna.

Romulus se zhluboka nadechl, ustoupil a nechal Parthy, ať se jim posmívají. Nesnášel, když se musel podrobit. Hlavně když měl příležitost být svědkem něčeho tak důležitého. Jako obvykle to bylo rozumné rozhodnutí. „Proč nás sem Tarquinius táhl s sebou?“

„Jako podporu.“

„Proti komu? Proti těm mizerným psům?“ Romulus ukázal nevěřícně na Parthy. „Je jich dvacet. A mají luky.“

„To jsou pravda špatné vyhlídky,“ pokrčil rameny Gal. „Nemohl požádat nikoho jiného.“

„Je za tím ještě něco,“ odsekl Romulus. „Tarquinius pro to musel mít nějaký důvod. Potřebuje, abychom tady byli.“

Brennus otočil blondátou zarostlou hlavu a rozhlédl se po liduprázdné krajině. Už se ztrácela ve tmě další studené noci. „Nevím proč,“ uzavřel to. „Tohle je pustina. Nic než hlína a skály.“

Romulus s tím málem souhlasil, když si všiml dvou světýlek odrážejících záři loučí. Strnul a mžoural do šera. V dáli je sledoval šakal. Zvíře se nehýbalo a jenom jasné oči prozrazovaly, že to není socha. „Nejsme sami,“ zašeptal potěšeně. „Tamhle. Podívej.“

Brennus se usmál. Byl na Romula pyšný, že má tak dobré pozorovací schopnosti. On, zkušený lovec, toho malého dravce přehlédl. Stávalo se to častěji. Romulus dokázal pronásledovat zvířata po holých skalách a rozeznal ten nejmenší detail. Nepatřičnou větvičku, ohnuté stéblo trávy, změněné stopy, když byla kořist zraněná. Takové vlohy mělo jen málo lidí.

Patřil mezi ně i Brac.

Brenna zaplavily staré emoce. Zármutek, že jeho mladý bratranec neměl příležitost takhle s ním stát. Brac byl mrtvý stejně jako Brennova manželka, malý synek a celý kmen Allobrogů. Před osmi lety je pobili Římané. Brakovi bylo přesně tolik, jako je teď Romulovi. Brennus se snažil zmírnit velký žal, který ho nikdy neopouštěl, a tak pokrčil širokými rameny a v duchu zopakoval slova allobrogského druida Ultana. Tajnou věštbu, kterou z nějakého důvodu znal Tarquinius.

Cesta dál, než se dostal nějaký Allobrog. Nebo kam se někdy dostane.

Brennovi se to skutečně podařilo, když doputoval na východní hranici Margiany, nějaké čtyři měsíce cesty východně od Karrh a víc než tři tisíce mil z Galie. Teprve se mělo ukázat, jak a kdy jeho cesta skončí. Znovu se podíval na šakala, na něhož dychtivě ukazoval Romulus. „U Belena,“ vydechl Brennus. „Chová se jako pes. Vidíš to?“

Bylo zvláštní, že zvíře sedí na kyčlích jako pes. Jako kdyby se díval na pána.

„To je práce bohů,“ zamumlal Romulus a přemýšlel, jak by to chápal Tarquinius. „Musí to být.“

„Možná máš pravdu,“ souhlasil Brennus nervózně. „Ale šakali jsou mrchožrouti. Živí se mrtvolami.“

Podívali se na sebe.

„Dneska v noci tady umřou lidi.“ Brenna zamrazilo. „Cítím to.“

„Možná,“ řekl Romulus zadumaně. „Podle mě to je dobré znamení.“

„Jak to?“

„Nevím.“ Romulus zmlkl a pokoušel se využít útržky, které Tarquinius občas prozradil. Soustředil se na dýchání a upřeně hleděl na šakala a na vzduch nad ním. Pátral, zda nespatří něco víc, než co viděly jeho modré oči. Celou věčnost stál bez hnutí, jeho dech kolem něj vytvořil hustý šedivý obal.

Brennus ho nechal být.

Parthové se pokoušeli rozdělat oheň a nevšímali si jich.

Nakonec se Romulus otočil. Zklamání na jeho tváři se nedalo přehlédnout.

Brennus se podíval na šakala, který se ani nehnul. „Nic jsi neviděl?“

Romulus zavrtěl smutně hlavou. „Je tady, aby na nás dohlédl, ale nevím proč. Tarquinius by to věděl.“

„Jen klid,“ řekl Gal a poplácal ho po rameni. „Jsme čtyři proti dvaceti.“

Romulus se tomu musel zasmát.

Tam, kde stáli, byla mnohem větší zima, ale oba si připadali bližší se šakalem než s Pacorovými muži. Místo aby vyhledali teplo u ohně, schoulili se k sobě u velkého balvanu.

Toto rozhodnutí jim pravděpodobně zachránilo život.

* * *

Tarquiniovi se zrychlil tep, když scházeli po hrubě tesaných schodech, které byly díky Pacorově louči dobře vidět. Úzké schodiště bylo vytesáno do země a po stranách je zpevňovaly trámy. Velitel ani jeho strážce nemluvili, což Tarquiniovi vyhovovalo. Modlil se k Tiniovi, nejmocnějšímu etruskému bohu. A k Mithrovi. To udělal poprvé v životě. Záhadný a neznámý mithraismus Tarquinia fascinoval od chvíle, kdy se o něm v Římě dověděl. Toto náboženství sem přinesli před deseti lety legionáři, kteří se účastnili tažení do Malé Asie. Mithrovi stoupenci, kteří zůstávali v přísném utajení, přísahali, že budou vyznávat pravdu, čest a odvahu. Jestliže se chtěli posunout na vyšší úroveň oddanosti, museli podstoupit velice drsné rituály. Víc o tom haruspex nevěděl.

Pochopitelně ho nepřekvapilo, že tady v Margianě nalezl důkaz o bohu vojáků. V této oblasti byl tento kult nejsilnější, možná že odtud pocházel. Škoda že jsem to neodhalil za příznivějších okolností, pousmál se Tarquinius trpce. Jemu i jeho přátelům hrozí okamžitá smrt. Proto je čas projevit odvahu. Pokud bude mít štěstí, tohoto boha nerozzlobí žádost nezasvěcence, který vstoupí do mithraea takto neortodoxně. Koneckonců nejsem jenom haruspex, pomyslel si hrdě. Jsem taky bojovník.

Velký Mithro, přicházím se ti poklonit s pokorou v srdci. Prosím tě, dej mi znamení o své přízni. Něco, co uklidní Pacora. Na okamžik zaváhal a potom si dodal odvahy. *Také potřebuju tvou pomoc, abych našel cestu zpátky do Říma.*

Tarquinius vyslal svou modlitbu s veškerou silou, jaké byl schopný.

Odpovědělo mu naprosté ticho.

Snažil se nebýt zklamaný, ale nepodařilo se mu to.

Dolů šli po osmdesáti čtyřech schodech.

V chodbě Tarquinius ucítil zatuchlý vzduch. Byla to směs lidského potu, kadidla a spáleného dřeva. Podráždilo mu to nos a naskočila mu husí kůže. Byla tady cítit energie. Kdyby měl bůh dobrou náladu, mohly by se jeho magické schopnosti obnovit.

Pacorus se ohlédl, všiml si jeho reakce a usmál se. „Mithra je opravdu mocný,“ řekl. „A já zjistím, jestli lžeš.“

Tarquinius se na něj zahleděl. „Nezklamau vás,“ řekl potichu.

Pacorus neodpověděl. Zpočátku měl respekt před Tarquiniovou schopností předpovídat budoucnost a nacházet řešení velkých problémů na obloze. Sice by to veřejně nepřiznal, ale

počáteční úspěchy zapomenuté legie na vyhnání pustošících kmenů byly téměř výhradně zásluhou haruspexe. Ale před několika měsíci Tarquiniovy přesné předpovědi ustaly a nahradily je neurčité a obecné komentáře. Pacorus si s tím nejdřív nedělal hlavu, ale to se brzy změnilo. Potřeboval věštby, protože jeho postavení velitele na parthské východní hranici bylo dvousečné. Vzhledem ke skvělým výsledkům z dřívějška v něj vkládali velké naděje. Pacorus spoléhal na to, že mu kouzla pomůžou přežít.

Po nějakou dobu se útoky ozbrojených nepřátelských hord ze sousedních zemí často opakovaly. Důvod byl prostý. Před více než rokem byly všechny místní posádky odsunuty, protože se očekával vpád Crassovy armády. Král Oródés, vládce Parthie, převelel všechny bojeschopné muže na západ a na této hranici zůstal jenom zlomek obránců. Kočovní kmeny rychle využily příležitosti a všechny osady u hranic vyplnily. Po takovém úspěchu byly stále smělejší a brzy se pokoušely o rozdělení Margiany.

Pacorus měl od Oróda jednoduché zadání – rozdrtit veškerý odpor a nastolit mír. Rychle. To udělal. Ale právě to ohrozilo jeho postavení. Král se obával každého důstojníka, který měl příliš velký úspěch. V bezpečí nebyl dokonce ani generál Súrénas, který vybojoval skvělé vítězství u Karrh. Oróda Súrénova nabytá sláva zneklidňovala a nechal ho krátce po této bitvě popravit. Zpráva o tom udržovala důstojníky včetně Pacora v neustálé nejistotě. Snažil se vyhovět, a protože netušil, jak uspět, zoufale hledal pomoc z nejrůznějších zdrojů, například od Tarquinia.

Strach je moje poslední psychologická výhoda nad Pacorem, pomyslel si haruspex. A i ta byla chatrná. Padla na něj únava. Kdyby mu bůh nic neukázal, musel by přijít s něčím uvěřitelným, co by zabránilo krutému Parthovi zabít je. Tarquinius však po měsících, kdy Pacora napínal, pochyboval, že ho fantazie nezklame.

Kráčeli mlčky chodbou, která byla zbudována stejně jako schodiště. Po chvíli vyústila do dlouhé úzké síně.

Pacorus chodil nalevo i napravo a v malých výklencích zapaloval olejové lampy.

Když místnost zaplnilo světlo, Tarquinius si všiml kreseb na stěnách, nízkých lavic na každé straně a těžkých dřevěných pilířů, které podpíraly nízký strop. Zadíval se na konec mithraea, kde stály tři oltáře pod pozoruhodnou podobiznou vyvedenou v jasných barvách. Byla to postava v plášťence s frygickou čapkou

a shýbala se nad klečícím býkem, jemuž zabodla hluboko do hrudi nůž. Mithra. Z tmavě zelené pláštěnky zářily hvězdy. Z každé strany to sledovala záhadná postava se zapálenou loučí v ruce.

„Tauroktonie,“ zašeptal Pacorus a sklonil uctivě hlavu. „Mithra tím, že zabil posvátného býka, dal světu život.“

Tarquinius vycítil, že strážce za ním se poklonil. Následoval jeho příkladu.

Pacorus pomalu kráčet k oltářům. Odříkal krátkou modlitbu a hluboce se uklonil. „Bůh je tady,“ řekl a odstoupil. „Doufejme, že ti něco odhalí.“

Tarquinius zavřel oči a sebral sílu. Měl zpocené dlaně, což se mu nestávalo. Ještě nikdy nepotřeboval pomoc víc než teď. Dosud vyslovil mnoho důležitých předpovědí, ale nikdy pod hrozbou okamžité popravy. Tady nebyl žádný vítr, žádný mrak ani hejno ptáků, které by pozoroval. Dokonce ani žádné obětní zvíře. Jsem sám, pomyslel si haruspex. Instinktivně poklekl. *Velký Mithro, pomoz mi.*

Podíval se na božskou postavu zobrazenou nad ním. V očích pod kapucí tkvěl vědoucí výraz. Jako kdyby říkala: Co mi můžeš nabídnout? Nemohl jí poskytnout nic jiného než svou osobu. *Budu tvým věrným služebníkem.*

Dlouho čekal na odezvu.

Nic.

„Nu?“ zeptal se Pacorus nevrle a jeho hlas se rozlehl stísněným prostorem.

Tarquinia se zmocnilo zoufalství. Měl úplně prázdnou hlavu.

Rozzuřený Pacorus řekl pár slov strážci a ten se přiblížil.

Tak je to, pomyslel si Tarquinius rozzlobeně. Olenus se spletl, když si myslel, že se z Margiany vrátím. Naopak mám zemřít sám v mithraeu. Romula a Brenna zavraždí taky. Žil jsem úplně zbytečně.

Potom uviděl obraz.

Necelá stovka ozbrojených mužů se kradla ke dvacítké parthských bojovníků, kteří seděli kolem ohně. Tarquinius cítil mravenčení. Parthové si spolu povídali a vůbec o nich nevěděli.

„Nebezpečí,“ vykřikl a vyskočil. „Blíží se velké nebezpečí.“

Strážce se zastavil, nůž stále připravený k bodnutí.

„Odkud?“ zeptal se Pacorus. „Ze Sogdie? Baktrie?“

„Vy to nechápete,“ vykřikl haruspex. „Tady! Ted!“

Pacorus povytáhl nevěřícně obočí.

„Musíme ostatní varovat,“ naléhal Tarquinius. „Vrátit se do pevnosti, dokud není příliš pozdě.“

„Je noc uprostřed zimy,“ ušklíbl se Pacorus. „Dvacet nejlepších mužů Parthie hlídá venku. Stejně jako tví přátelé. A devět tisíc mých vojáků je jen míli odtud. Jaké nebezpečí může hrozit?“

Strážce se škodolibě usmál.

„Zaútočí na ně,“ odpověděl Tarquinius. „Brzy.“

„Cože? Takhle zakrýváš svou neschopnost?“ křikl Pacorus a zrudl zlostí. „Jsi mizerný lhář.“

Tarquinius se jeho nařčení nebránil. Zavřel oči a znovu si přivolał obrázek, který právě viděl. Snažil se zachovat klid, aby to pochopil. *Potřebuju víc, velký Mithro.*

„Skonči to,“ poručil mu Pacorus.

Tarquinius cítil, jak se k němu blíží nůž, ale ani se nepohnul. Byla to zásadní zkouška jeho schopnosti věštit. Víc udělat nemohl. Bůh už mu nepomůže. Na krku ucítil závan studeného vzduchu, jak strážce zvedl ruku. Pomyslel na své nevinné kamarády nahoře. Odpusťte.

Tunelem k nim dolehl nezaměnitelný varovný pokřik.

Pacora to zaskočilo, ale rychle se ovládl. „Ty zrádný pse. Řekls kamarádům, aby v určitou dobu začali křičet, co?“

Tarquinius zavrtěl hlavou.

Po dlouhé chvíli prořízl vzduch řev, při němž tuhla krev v žilách. Takový rámus nemohli způsobit jenom dva lidé.

Pacorus zbledl. Zaváhal, potom se otočil a vyběhl z místnosti. Strážce v patách za ním.

Tarquinius se zvedl a chystal se je následovat. Vtom zaznamenal vlnu energie.

Vize od boha ještě neskončila.

Ale jeho přátelům hrozilo smrtelné nebezpečí.

Svářela se v něm vina, hněv a touha po poznání. Znovu poklekl. Měl čas.

Trochu času.

* * *

Uplynula dlouhá půlhodina. Teplota, která se celý den pohybovala pod nulou, spadla ještě níž. Parthští bojovníci přikládali do ohně ze zásob, které tady byly pro tento účel přichystány, až plameny šlehalý do výšky muže. Po obvodu přibližně

třiceti kroků stálo pár strážců, zatímco ostatní se choulili kolem ohně a povídali si. Málokdo zavadil pohledem o vetřelce Romula a Brenna.

Oba kamarádi podupávali a snažili se ze všech sil se zahřát. Byl to marný boj. Pořád se jim nechtělo přidat se k Parthům, kteří se k nim chovali přezíravě. Brennus byl hluboce ponořený do snění o své budoucnosti a Romulus bedlivě sledoval šakala. Doufal, že pochopí, proč tady je. Marně. Nakonec se zvíře postavilo, nenuceně se oklepalo a odběhlo směrem k jihu. Okamžitě zmizelo z dohledu.

Později Romulus vzpomínal na to načasování s úžasem.

„Bohové na nebesích,“ šeptal Brennus a zuby mu drkotaly. „Doufám, že se Tarquinius brzy objeví. Jinak se budeme muset přidat k těm mizerům u ohně.“

„Nebude tam dlouho,“ odpověděl Romulus přesvědčivě. „Pacorus je v té bryndě s ním.“

Všichni v zapomenuté legii věděli, že když se jejich velitel rozzuří, padají hlavy.

„Ten vocas vypadal nervózně,“ souhlasil Brennus a počítal už bůhví pokolikáté Parthy. Usoudil, že jich je příliš mnoho. „Nejspíš nás všechny nechá zabít. Škoda že šakal nezůstal, aby nám pomohl, vid’?“

Romulus se chystal odpovědět, když mu padlo oko na dva strážné stojící nejdál. Za nimi se zjevily dvě postavy připomínající duchy, v rukách dlouhé nože. Než otevřel ústa, aby je varoval, nevěřícně na ně okamžik hleděl. Bylo však příliš pozdě. Parthové se skáceli a zmizeli ve tmě. Z podříznutých hrdel tiše vystříkl rudý gejzír.

Nikdo z jejich druhů si toho nevšiml.

„Do zbraně!“ zařval Romulus. „Útočí na nás z východu!“

Ostatní bojovníci vyděšeně vstávali, sahali po zbraních a hleděli upřeně do černé tmy.

V mrazivém vzduchu zazněl hrůzný ječet.

Brennus se okamžitě postavil vedle Romula. „Počkej,“ upozornil ho. „Nehýbej se.“

„Jsou vidět od ohně,“ pochopil Romulus.

„Hlupáci,“ zamumlal Brennus.

Sledovali, jak dopadly první šípy. Vylétly ze tmy a snesly se jako hustý smrtící déšť. Dokonalá léčka. Byl to až bizarně krásný pohled. Víc než polovina Parthů padla ihned po té salvě

a několik dalších utrpělo zranění. Ostatní horečně popadli luky a odpověděli opakovanou palbou naslepo.

Romulus zvedl své *scutum* potažené hedvábím a hodlal vyrazit dopředu. Znovu ho zastavila velká Brennova ruka. „Tarquinius...“ prohlásil.

„Je zatím v bezpečí pod zemí.“

Romulus se trochu uklidnil.

„Zaútočí znovu,“ řekl Gal, když děsivý řev ještě zesílil. „A až to udělají, my jim připravíme malé překvapení.“

Brennův odhad byl správný. Neuhodl však množství útočníků.

Přilétla další sprška šípů a potom se nepřátelé dali do běhu. Byly jich desítky. Přes ramena měli luky stejné jako ty parthské a mávali meči, noži a zlověstně vypadajícími sekerami s krátkou hlavou. Snědí muži v plstěných čapkách, zdobených šupinových drátěných košilích a botách ke kolenům mohli být jediné Skytové. Romulus a Brennus se už s divokými nomády setkali během potyček na hranicích. Ačkoli sláva jejich říše už pomínila, Skytové pořád patřili k nesmiřitelným nepřítelům. Hroty šípů napouštěli smrtelným jedem nazvaným *scythicon*. Každý, koho jenom škráblý, zemřel ve velikých bolestech.

Brennus potichu zaklel a Romulovi se sevřel žaludek.

Tarquinius byl pořád v podzemní svatyni a oni ho nemohli jen tak zanechat osudu. Jenže kdyby se pokusili haruspexe zachránit, stihla by všechny jistá smrt. Teď bylo vidět přinejmenším padesát Skytů a blížili se další. Romulus zuřil nad náhodami života. Myšlenka, že se vrátí do Říma, mu teď připadala k smíchu.

„Nemohli ten rámus přeslechnout,“ pošeptal mu Brennus. „Pacorus není žádný zbabělec. Každou chvíli si to s nimi vyřídí. Je jenom jeden způsob, jak jim zachránit život.“

„Pustit se do toho rychle a potichu,“ řekl Romulus.

Brennus potěšeně přikývl. „Udeřit na Skyty u vchodu do chrámu. Dostat odtamtud Tarquinia a ostatní. Tak do toho.“

Romulus vyrazil.

Běželi, co mohli, až je ztuhlé svaly bolely. Naštěstí se jim brzy zvýšila hladina adrenalinu a dokázali ještě zrychlit. Napřáhli oštěpy a chystali se ve vhodnou chvíli hodit. Skytové se plně soustředili na přeživší Parthy, a tak nevěnovali pozornost okolí. Nepřátele obklíčili a blížili se k nim.